REVIEWER [illegible] DATE 3/12/79
XGDS or XDS ☐ EXT. DATE
EXEMPTIONS
CLASSIFICATION

Release (835)

CC:OD - Mr. E. W. Debevoise

May 21, 1952

CC:PN - Mr. Edgar M. Gerlach

Appointment of Maj. William R. Caldwell

I am transmitting herewith for your signature an Office Memorandum announcing the appointment of Major William R. Caldwell as replacement for Major Rice in Berlin.

Mr. Hagan and I talked with Major Caldwell in Frankfurt on May 15, 1952 and both of us were quite favorably impressed with him. He was sent to Berlin and was interviewed by Major General L. Mathewson, U.S. Commander, Berlin and Mr. W. W. Kirkpatrick. I was later advised by Mr. Kirkpatrick that Major Caldwell is acceptable to the General as a replacement for Major Rice.

Major Caldwell will be in Mahlem Thursday afternoon, May 22, 1952 and will leave that night for Munich. The schedule calls for him to spend Friday with Mr. Moskovitz in Munich, Saturday at Landsberg and Monday with Mr. Gernert in Stuttgart. He will return to Berlin on Tuesday afternoon, May 27.

The date in the order, June 28, 1952, was established after telephone conversation with Col. Stump and Major Rice.

Encl:

) [illegible]11/

Calendar - EMG
Calendar - PN
Spandau \
Personnel - HICOG
U
Pending

G:PN:EMGerlach/hb
Tel 3778

De Volkskrant van Donderdag 4 Mei 1950

De zeven grote nazi's die

RUDOLF HESS
... de ziener van het Germaanse ras ...

KONSTANTIN VON NEURATH
... zonder ruggegraat ...

KARL DÖNITZ
... kwaadaardig man ...

WALTER FUNK
... Himmler had mij bevolen

„Gevangenen der wereld", nummer achter de muren van Spandau

Rudolf Hess: „Een tijdelijke nederlaag betekent niets"

(Van onze speciale verslaggever)

BERLIJN, 3 Mei. — Grauw en somber staat de gevangenis in Spandau. Men komt er slechts moeilijk bij, want een dubbele rij prikkeldraad en een electrische draad beschermen de vesting tegen alle indringers. Overigens: al zou men die barricades overwinnen, dan staat men nog voor een muur van ruim drie meter hoogte, die de afscheiding vormt tussen de mensheid en zeven mannen, die in de volste zin des woords de gevangenen van de wereld zijn. Zeven Duitsers en Oostenrijkers zijn het, door een internationaal gerechtshof schuldig bevonden aan oorlogsmisdaden en misdaden tegenover de mensheid. Zes jaar geleden pronkten zij nog in fraaie uniformen en sloegen zij brallende taal uit, tegen een wereld, die hun spel allang doorzien had. Nu zijn het zeven mannen in gevangeniskleding, die een leven leiden, zo somber, als men zich nauwelijks kan voorstellen. Hún gevangenen hadden de hoop van de komende bevrijding voor ogen, zij kunnen alleen maar dagen en weken aftellen van straffen, die járen duren ....

Daar achter die muren in Spandau zit Rudolf Hess, nog net zo dwaas als altijd, Daar zit Räder, die elke vier weken een verzoek indient om te worden doodgeschoten. Daar zit Dönitz, die twee dagen lang „Führer" mocht spelen en daar zit Baldur von Schirach, die gedichten schrijft. Walter Funk is de glibberige pad van altijd, die steeds maar gratieverzoeken schrijft. De vroegere „protector" van Tsjechoslowakije is een versleten man en Albert Speer hoopt, dat zijn vrouw erin zal slagen hem spoedig vrij te krijgen.

was dat toen hij deserteerde en naar Engeland vloog. De tweede maal was dat in Neurenberg, toen zijn merkwaardige houding iedereen liet denken, dat hij gek was. Zo vreemd, als hij daar nu doet hij nu nog steeds. Rudolf Hess leeft in een eigen wereldje, waarin hij niet gestoord wenst te worden. In de buitenwereld stelt hij hoegenaamd geen belang. Hij correspondeert niet zijn negentachtig jaar oude moeder. De gevangenisarts en de medegevangenen van Hess hebben inmiddels bevestigd, dat Hess helemaal niet gek is en ook niet aan geheugenstoornissen lijdt. Hij maakt er aanspraak op zienersgaven te hebben. Hij is er zeker van dat zijn gevangenschap (hij heeft levenslang!) niet lang meer zal duren en dat de Russen hem een kans zullen geven weer een rol in het openbare leven te spelen. Volgens hem zijn er belangrijke dingen op komst en hij laat doorschemeren, dat hij daar meer van weet.

„Het Germaanse ras zal zijn roeping vervullen" zei hij eens tegen de Engelse directeur. „Een tijdelijke nederlaag betekent niets in de loop der historie. Als Amerika en Rusland elkaar hebben uitgeput, zal Duitsland uit zijn as herrijzen." Hoewel hij slechte ogen heeft, wil hij geen bril dragen. „Een bril is niet eigen aan het lichaam" zegt hij. Daarom gebruikt hij ook geen medicijnen, als hij ziek is. Hij wordt alleen spraakzaam, als hij [illegible]

verhaal luidt elke keer weer ander

Zo zijn deze zeven mannen, gewe grootheden, die samen met de tien dood gebrachten en de vijf zelfmo naars eens Europa beheersten. Te weinig karakter om hun houding, uit deringen als Dönitz en Speer deed laten.

Maar dat zij, die dwalingen hebb ingezien, moet, zo zijn minst gez sterk worden in de twijfel.

Mannen met geweren, pistolen stengun bewaken deze zeven gevan nen van de wereld. De bewakers v le nationaliteiten vinden het zelf maal een beetje overdreven. „We m ons veel te druk om die zeven oude s metjes, waar niemand zich wat van trekt" zei een Engelse majoor. „Ze zo rustig als lammetjes en het is zo en jammer van het geld, dat het k om dat zevental hier achter slot grendel te houden." Maar het zou aanbeveling verdienen ze nú al te laten. Ongetwijfeld zouden ze alle binnen enkele maanden een grote hang hebben en ons omens als ze het zijn, zo eens zouden zij het dán zijn het nationaal-socialisme is nog niet in Duitsland.

Hoe leven deze [illegible] achter de muren van Spandau? [illegible] symbool van D [illegible] van honderdtien [illegible]

RUDOLF HESS
...de ziener van het Germaanse ras...

KONSTANTIN VON NEURATH
...zonder ruggegraat...

KARL DÖNITZ
...kwaadaardig man...

WALTER FUNK
...Himmler had mij bevolen...

„Gevangenen der wereld", nummer 1, achter de muren van Spandau

Rudolf Hess: „Een tijdelijke nederlaag betekent niets"

(Van onze speciale verslaggever)

BERLIJN, 3 Mei. — Grauw en somber staat de gevangenis in Spandau. Men komt er slechts moeilijk bij, want een dubbele rij prikkeldraad en een electrische draad beschermen de vesting tegen alle indringers. Overigens: al zou men die barricades overwinnen, dan staat men nog voor een muur van ruim drie meter hoogte, die de afscheiding vormt tussen de mensheid en zeven mannen, die in de volste zin des woords de gevangenen van de wereld zijn. Zeven Duitsers en Oostenrijkers zijn het, door een internationaal gerechtshof schuldig bevonden aan oorlogsmisdaden en misdaden tegenover de mensheid. Zes jaar geleden pronkten zij nog in fraaie uniformen en sloegen zij brallende taal uit, tegen een wereld, die hun spel allang doorzien had. Nu zijn het zeven mannen in gevangeniskleding, die een leven leiden, zo somber, als men zich nauwelijks kan voorstellen. Hún gevangenen hadden de hoop van de komende bevrijding voor ogen, zij kunnen alleen maar dagen en weken aftellen van straffen, die jaren duren ....

Daar achter die muren in Spandau zit Rudolf Hess, nog net zo dwaas als altijd, Daar zit Räder, die elke vier weken een verzoek indient om te worden doodgeschoten. Daar zit Dönitz, die twee dagen lang „Führer" mocht spelen en daar zit Baldur von Schirach, die gedichten schrijft. Walter Funk is de glibberige pad van altijd, die steeds maar gratieverzoeken schrijft. De vroegere „protector" van Tsjechoslowakije is een versleten man en Albert Speer hoopt, dat zijn vrouw erin zal slagen hem spoedig vrij te krijgen.

Vijf jaar geleden werd West-Europa definitief bevrijd van de nazi-tyrannie. Vijf jaar geleden ademden de volkeren opgelucht. Vijf jaar geleden werden de nazi-grootheden berecht. Een aantal van hen werd ter dood veroordeeld. Zij zijn onder wie Seyss Inquart, werd in Neurenberg terechtgesteld. Zeven werden veroordeeld en opgehangen, drie, onder wie dr. Schacht, werden vrijgesproken. Zeven nazi-opperhoofden werden tot langdurige gevangenisstraffen veroordeeld. Zij zijn opgeborgen in de sombere vesting van Spandau. Hoe leven en hoe denken deze gevangenen van de wereld? Zij zijn nog steeds de „oude mannetjes" gebleven, die hun bewerkers en aanhangers steeds gevaarlijk ideeën, die niet gestorven zijn met de ondergang van het Derde Rijk.

Speer nog altijd vol vertrouwen

Als men hoort, dat Funk de man was, die de doden nog hun goud liet ontroven, verwacht men een tweede Nero te zien. Niets is minder waar. Hij is een kruipende stumper, met een kwalijkerlijke hijd, die alleen opleeft, als hij over de nachtfeesten van vroeger kan praten. Maar nog altijd kan Funk het niet laten om anderen de schuld te geven. Als men met hem begint over de gestolen gouden kleren, verweert hij zich op uiterlijke toon en zegt, dat Himmler dat bevolen had en dat hij Hitler alleen maar mocht bedanken om piano te spelen. Maar Funk was het, die Hitler's oorlogsmachine hielp financieren en die een gift van een half miljoen mark kreeg als blijk van waardering voor de bewezen diensten.

Albert Speer, de lange, alleszinnige gesprekken met Speer geven aan zijn leven nog veel waarde. Ook Dönitz, de man, die twee dagen lang „Führer" mocht spelen, is ziek. Hij lijdt aan sinkerzieke en kan niet over het verlies heenkomen dat hij gevoelt over het overlijden van zijn beide zoons. Wegens zijn rheumatische aandoeningen, is hij de enige, wie het is toegestaan zijn eigen zijden ondergoed te dragen. Hoewel hij maar één jaar heeft, is er slechts een kleine kans, dat hij nog vrij komt. Hij schrijft veel aan zijn vrouw, altijd over de overleden jongens en van de vloot weet hij niets meer. Dönitz heeft in voortdurende omgang met zijn vroegere chef Räder. Räder is de meest bijzondere van alle gevangenen. Hij is nog even scherp als vroeger en zijn levenslange herkenstaf inspireert hem tot het vragen om te worden doodgeschoten als een soldaat. Zijn eerste thesis is, eens zijn autobiographie te noemen voltooien. Maar hij haat Dönitz het felle haat. Baldur von Schirach schrijft door zijn medegevangenen gedwarsboomd. Ze vinden hem allemaal net te vroeger, een beetje dom. Schirach leest, schrijft en schrijft gedichten. Graag praat hij over de dagen van de „Anschluß" en over muziek. En verder is er altijd beleid voor iedereen alles te doen, de donnie jongen, die zich door feesten laat sturen.... Dönitz is nog altijd een hooghartig en verheven als vroeger. Men hoeft weinig moeite te doen om in hem een der fanatiekste aanhangers van Hitler te herkennen. Door alle ellendigheden wist hij in 1943 Räder van diens plaats als opperbevelhebber van de Duitse vloot te verdringen. En Amerikaanse zogarts vroeg bij Albert Speer aan Spandau naar zijn plan is te gaan doen, om in hem een der fanatiekste aanhangers van Hitler te herkennen. Door alle ellendigheden wist hij in 1943 Räder van diens plaats als opperbevelhebber van de Duitse vloot te verdringen. En hij regeert hij nog steeds....

was dat toen hij deserteerde en naar England vloog. De tweede maal was dat in Neurenberg, toen zijn merkwaardige houding iedereen liet denken, dat hij gek was. Is vreemd, als hij daar nu nog doet hij nu nog steeds. Rudolf Hess leeft in een eigen wereldje, waarin hij niet gestoord wenst te worden. In de buitenwereld stelt hij hoegenaamd geen belang. Hij correspondeert niet zijn tweeën-tachtig jaar oude moeder. De gevangenisarts en de medegevangenen van Hess hebben inmiddels bevestigd, dat Hess helemaal niet gek is en ook niet aan geheugenstoornissen lijdt. Hij maakt er aanspraak op zienersgaven te hebben. Hij is er zeker van dat zijn gevangenschap (hij heeft levenslang) niet lang meer zal duren en dat de Russen hem een kans zullen geven weer een rol in het openbare leven te spelen. Volgens hem zijn er belangrijke dingen op komst en hij laat doorschemeren, dat hij daar meer van weet.

„Het Germaanse ras zal zijn roeping vervullen" zei hij eens tegen de Engelse directeur. „Een tijdelijke nederlaag betekent niets in de loop der historie. Als Amerika en Rusland elkaar hebben uitgeput, zal Duitsland uit zijn as herrijzen." Hoewel hij slechte ogen heeft, wil hij geen bril dragen. „Een bril is niet eigen aan het lichaam" zei hij. Daarom gebruikt hij ook geen medicijnen, hoewel ziek is. Hij wordt alleen spraakzaam [illegible]

[illegible] verhaal luidt elke keer weer anders.

Zo zijn deze zeven mannen, gewezen grootheden, die samen met de tien dood gebrachten en de vijf zelfmoorden eens Europa beheersten. Het weinig karakter in hun houding, uitdrukkingen als Dönitz en Speer dan later....

Maar dat zij hun dwalingen hebben ingezien, moet, om zijn munt geen sterk worden betwijfeld.

Mannen met geweren, pistolen, stengun bewaken deze zeven gevangenen van de wereld. De bewakers van de nationaliteiten vinden het zelf maal een beetje overdreven. „We mag ons veel te druk om die zeven oude mannetjes, waar niemand zich wat van trekt" zei een Engelse majoor. „Zij zo rustig als lammetjes en het is zo en jammer van het geld, dat het kost om dat zevental hier achter slot en grendel te houden". Maar het zou een aantrevelling verdienen ze nú al te laten. Ongetwijfeld zouden ze alle binnen enkele maanden een grote hang hebben en zouden als ze het zijn, zo eens zouden zij het dán zijn het nationaal-socialisme is nog niet in Duitsland.

Hoe leven deze mensen achter de muren in Spandau? [illegible] van Spandau [illegible] van hoeder [illegible]

zi's die de oorlog overleefden

WALTER FUNK
...Himmler had mij bevolen

BALDUR VON SCHIRACH
...mager en dom...

ALBERT SPEER
...nóg nationaal-socialist...

ERICH RaDER
...schiet me dood...

nummers
pandau

verhaal luidt elke keer weer anders.

Zo zijn deze zeven mannen, gewilden grootheden, die samen met de tiental dood gebrachten en de vijf zelfmoordenaars eens Europa beheersten. Het is weinig karakter in hun houding, uitzonderingen als Dönitz en Speer daargelaten.

Maar dat zij nu in dwalingen hebben gezeten, moet op zijn minst gezegd, sterk worden in twijfel.

Mannen met geweren, pistolen en stengun bewaken deze zeven gevangenen van de wereld. De bewakers van de nationaliteiten vinden het zelfs allemaal een beetje overdreven. „We maken ons veel te druk om die zeven oude mannetjes, waar tenslotte toch niemand zich wat van aan trekt" zei een Engelse majoor. „Ze zijn zo rustig als lammetjes en het is zonde en jammer van het geld, dat het kost om dat zevental hier achter slot en grendel te houden." Maar het zou geen aanbeveling verdienen ze nú al los te laten. Ongetwijfeld zouden ze alle vijf binnen enkele maanden een grote aanhang hebben en even onrein als ze hem zijn, zo eens zouden zij het dan zijn. En het nationaal-socialisme is nog niet dood in Duitsland.

Hoe leven deze mensen achter die [illegible] burcht in Spandau, [illegible] van hoofdcriminelen [illegible]

[illegible] ting had moeten betalen na de Frans—Duitse oorlog. De goudschat werd in de eerste maanden van de eerste wereldoorlog opgebruikt, maar Spandau bleef als vesting bestaan. Toen Duitsland in 1945 capituleerde, kwamen de Russen zo snel, dat de Duitsers geen tijd hadden de vesting in de lucht te laten vliegen. Ook toen was het al gevangenis, overladen met tweeduizend mensen. De Russen lieten die mensen vrij en zetten er zeshonderd van hun eigen gevangenen in. In de zomer van 1947 werden die gevangenen naar elders gebracht. Het Internationaal Tribunaal in Neurenberg had bepaald, dat de zeven gevangenen van de wereld niet met andere gevangenen onder één dak mochten verblijven.

Slechts nummers

Dertien cellen van de gevangenis zijn ingericht, zeven als woncellen en zes als isolatiecellen. Tussen elke twee bezette cellen is een lege cel, opdat de gevangenen niet met elkaar kunnen spreken. Tijdens het buitenwerk spreken zij elkaar overigens wel. Hun namen bestaan niet meer. Net zoals zij vroeger nummers hadden op hun „Parteibuch", zo hebben zij nu ook weer nummers. In het dagelijks verkeer worden slechts hun nummers gebruikt door het personeel.

De gevangenis van Spandau is één van de zeer zeldzame plaatsen, waar het viermogendhedenregime nog in werking is. Om beurten wordt de gevangenis bestuurd door een directeur van Franse, Russische, Engelse of Amerikaanse nationaliteit. Behalve een directeur zendt de betrokken mogendheid ook zeven cipiers, een dokter en een dozijn bedienden. De directeur heeft voorts altijd een wacht van zeventig man van zijn nationaliteit. Permanent in dienst is alleen de [illegible] Ernst [illegible] uitsluitend Duits spreekt. De directeur [illegible] bezoekt en het orgel wordt bespeeld door Walter Funk, gewezen minister van economische zaken, in wiens Rijksbank de uitgebroken gouden tanden uit Dachau, Mauthausen en Treblinka waren opgeslagen, zonder dat hij er iets van wist. De enige, die de kerkdiensten nimmer bezoekt, is Rudolf Hess, die er nog altijd dezelfde verwarrende opvattingen op na houdt van vroeger.

Het regime in Spandau is dat van een modelgevangenis. Teveel open zijn er op gericht, dan dat men van de strenge tucht zou kunnen afwijken. De Russen, die uitdrukkelijk in Neurenberg lieten aantekenen, dat zij ook „de zeven van Spandau" ter dood veroordeeld hadden willen zien, achten de behandeling door de Geallieerden te humaan. Ook heeft men geen overeenstemming bereikt over het krantenlezen: het gevolg is, dat de gevangenen van Spandau geen kranten krijgen en ook niet naar de radionieuwsberichten mogen luisteren. Het toezicht is streng, maar er is geen enkele ontvluchtingspoging ooit ondernomen. De gevangenen worden om zeven uur in de ochtend gewekt. Na het ontbijt, dat karig, maar zeker niet onvoldoende is, worden zij aan het werk gezet. In de zomer werken zij in de groentetuin, in de winter plakken zij enveloppen in hun cellen.

Om twaalf uur krijgen zij middageten en om zeven uur avondeten. Lectuur is er genoeg voor de enkele uren, die zij buiten na zeven uur des avonds tot hun beschikking hebben. Wat in de gevangenisbibliotheek ontbreekt, wordt aangevuld uit de militaire bibliotheek. Boeken met militaire of politieke inhoud zijn verboden, mémoires ook. De grote voorkeur gaat uit naar wijsgerige werken, dan volgen de klassieke schrijvers van verschillende landen. Geschiedenis komt in de derde plaats.

De huisbibliotheek wordt beheerd door groot-admiraal Räder, die levenslang de tijd heeft om de bibliotheek in orde te houden.... Het contact met de buitenwereld is streng geregeld. Brieven en gesprekken mogen geen politieke mededelingen inhouden. Doordat de gevangenen post mogen ontvangen, is er altijd een weg om toch mededelingen te geven, die verboden zijn. Twee smokkelpogingen werden door familieleden ten behoeve van Funk en Dönitz gedaan.

Eens in de maand mogen zij elk een kwartier bezoek hebben; geflankeerd door een Frans sprekende en een Engels een Duits sprekende tolk, zitten zij dan achter een schot, waarin een ronde van tralies voorziene opening is.

Door die opening kan de gevangene met zijn bezoek spreken en de tolken waken er voor, dat er geen berichten van politieke aard worden overgebracht. In sommige cellen is de dokter dagelijks te gast. Vooral bij Funk, die aan oppervlakkwalen lijdt, hoewel hij lang niet de oudste van het gezelschap is, moet de dokter dikwijls komen. Twee maten kreeg hij een bloedtransfusie en dat nog wel van Engelse bewakers, wat hij niet mag weten....

(Advertentie)

WEK DE GAL IN UW LEVER OP

U gaat 's morgens „kipplokker" uit bed springen.

Elke dag moet uw lever een liter gal in uw ingewanden doen stromen, anders vertoert uw voedsel niet, het bederft. U raakt [illegible] [illegible] loom. Neem de plantaardige CARTER'S LEVERPILLETJES om die liter gal op te wekken en [illegible] stoelgang op natuurlijke wijze te regelen. Een plantaardig zacht middel, onovertroffen om de gal te doen stromen. Eis Carter's Leverpilletjes.

DEPARTMENT OF STATE [illegible]
REVIEWED BY [illegible] DATE 7-23-97
RDS-3 XDS EXT DATE
TS REASON